

มโนมยิทธิ ๑

พระอาจารย์สงบ มนฺสฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๒

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เดี๋ยวปัญหาก่อนเลยเนาะ เดี่ยวจะตอบปัญหานี้ เอาจปัญหานี้ก่อน

ถาม : เพื่อนข้าพเจ้ามีความสนใจปฏิบัติธรรม แต่เพื่อนคนนี้เป็นโรคทุกข์ใจ แล้วประกอบกับตัวเพื่อนคนนี้ได้ปฏิบัติสายนมโนมยิทธิ ซึ่งเขาเคยไปเรียนมโนมยิทธิกับผู้นำผู้ใหญ่ในกลุ่มนี้บ้าง และผู้นำกลุ่มบอกกับเพื่อนข้าพเจ้าว่า เขาสามารถรักษาเพื่อนข้าพเจ้าให้หายจากโรคนี้ได้ และไม่ใช้เรื่องใหม่สำหรับเขา

หลวงพ่ : ตอนนี้นะ มันมีอย่างนี้เยอะ มโนมยิทธิมันมีอยู่ในพระไตรปิฎก มันเป็นการปฏิบัติวิธีการหนึ่ง มโนมยิทธิ หมายถึง ทำจิตให้สงบ เข้าสมาบัติ การเข้าสมาบัติต้องเข้าสมาบัติด้วยความชำนาญมาก ด้วยความชำนาญเราต้องเทียบสังคัมก่อน สังคัมสมัยปัจจุบันนี้ ส่วนใหญ่แล้วเราไม่เชื่อเรื่องศาสนา แต่สังคัมสมัยพุทธกาลนะ ส่วนใหญ่ถ้าผู้ที่สนใจในศาสนาที่เขาจะทำความสงบเป็นพื้นฐาน คือเขาจะมีสมาธิ ภาวนาเป็นเรื่องปกติ ฉะนั้นพอเขาจะทำอะไร เขาจะทำได้ง่าย

แต่สังคัมปัจจุบันเรา สังคัมเทคโนโลยี สังคัมเรานี้ ลองบอกสิ ใครมาเชื่อเรื่องศาสนา พวกนั้นเป็นคนครี คนล้ำสมัย พวกเราจะไม่กล้าพูดนะ ใครไม่กล้าพูดว่าเราเป็นชาวพุทธ เราเชื่อเรื่องบาปเรื่องบุญ ไม่มีใครกล้าพูดหรอก ถ้าบอกเราเป็นดอกเตอร์ เราเป็นนักวิชาการ โอ๊ย! เท่ห์ เท่ห์มากๆ เลย แต่บอกว่าเราเป็นคนมีศีลธรรม เราเป็นคนที่มีความเชื่อมั่นในศาสนา ไอ้คนนี่คนครี คนล้ำสมัย

เราจะพูดให้ดูสังคัม ถ้าสังคัมอย่างนั้นปั๊็บ การกระทำมันก็ง่ายขึ้น สังคัมที่มีศีลธรรม จริยธรรมใช้ใหม่ ถ้าปฏิบัติมันก็แบบว่าไม่ใช่เป็นเรื่องแปลกใช้ใหม่ เดี่ยวนี้ใครบอกว่าเป็นชาวพุทธ เขาว่าเป็นเรื่องแปลกนะ ยิ่งใครไปวัด โอ้โฮ! ทำไมไม่ไปให้เขาหลอกละ ทำไมไม่ทำมาหากิน ทำไม คิดกันไปอย่างนั้นเห็นใหม่ พอคิดอย่างนั้นปั๊็บก็ย้อนกลับมา นี่ ย้อนกลับมา มโนมยิทธิ

คำว่า มโนมยิทธิ มันมีอยู่แล้ว นี่คำว่า มโนมยิทธิ มันเป็นเรื่องการเข้าฌานสมาบัติ แล้วในสมัยพุทธกาลอย่างกาฬเทวิล เขารู้ระลึกอดีตชาติได้ ๔๐ ชาติ อนาคตได้ ๔๐ ชาติ เขาไปนอนบนพรหมได้ อย่างพวกเราทำให้ตัวเองลอยขึ้นไปอยู่บนพรหมได้เลย ไปนอนอยู่กับพรหมได้เลย กาฬเทวิลไปนอนอยู่บนพรหม

เจ้าชายสิทธัตถะเกิดมา มันสั้นสะเทือน เวลาพระพุทธเจ้าเกิด พระพุทธเจ้าตรัสรู้ พระพุทธเจ้าปลงอายุสังขาร พระพุทธเจ้าปรินิพพาน โลกธาตุจะหวั่นไหว นี่พระพุทธเจ้าเกิด พระพุทธเจ้าเกิดพระพุทธเจ้าเป็นเด็กทารกนะ ฟังเกิด ฟังคลอดมาจากท้องนางสิริมหามายา ฟังคลอด โลกธาตุหวั่นไหว นี่กาฬเทวิลอยู่บนพรหมยังกระเทือน กระเทือนก็กำหนดจิตดูว่า

“นี่มันเกิดอะไรขึ้น”

“อ้อ พระพุทธเจ้าเกิด”

ก็ลงมาดู ใจ ลงมาดู ก็เป็นเพื่อนกับพระเจ้าสุทโธทนะ ก็ขออุลुक ก็ขึ้นออกมาจากเตียง เอามาให้ดู โอโฮ! เพราะเขาเป็นพราหมณ์ เขาเข้าใจพุทธลักษณะ นี่อาการพุทธลักษณะอย่างนี้ อย่างพวกเราเห็นไหม ที่พุทธลักษณะมันจะบอกหมด “นี่พระพุทธเจ้าแน่นอน” อู๊ ดีใจมาก ดีใจมาก

เพราะตัวเองเข้าฌานสมาบัติได้ ไม่ใช่มโนมยิทธิ เข้าฌานสมาบัติได้ ระลึกอดีตชาติได้ถึง ๔๐ ชาติ อนาคตอีก ๔๐ ชาติ แล้วยังไปนอนบนพรหมได้ แต่ไม่มีปัญญาออกตรัสรู้ได้ ไม่มีปัญญาบรรลุธรรมได้ ไม่มีปัญญา ปัญญาที่จะเอาตัวเองให้รอด ไม่มีปัญญา แต่มีกำลังนะเหาะเหินเดินฟ้าไปนอนที่ไหนก็ได้ แต่ไม่มีปัญญา เพราะยังไม่มีศาสนา

ศาสนาคืออะไร ศาสนาคืออริยสัจ คือสังขธรรม ยังไม่เกิดเพราะไม่มีใครรู้จริง นี่เห็นไหม มโนมยิทธิ มโนมยิทธิคือต้องมีจิตอย่างนี้ พอมีอย่างนี้แล้วย้อนไปวิปัสสนา ย้อนไปที่ปัญญาที่กาฬเทวิลต้องการอยู่ที่นี่ นี่กาฬเทวิลยังไม่มีเห็นไหม ดีใจมากเลย พระพุทธเจ้าเกิดแล้ว มันจะมีคนบอกช่องทางไป ทั้งตัวเองพร้อมหมดทุกอย่างนะ ไปนอนบนพรหม คิดว่าคนก็นอนอยู่บนพรหมได้ นี่ก็จะมีคนมาชี้บอก ก็ดีใจใช่ไหม ดีใจด้วย แล้วเสียใจด้วย เสียใจเพราะว่ารู้อายุสังขารของตัวเองว่ามันจะตายก่อนพระพุทธเจ้าตรัสรู้ไง

ไม่มีโอกาสเห็นใหม่ พื้นฐานสังคมเขาเป็นอย่างนั้น นี่การกระทำมันง่าย พอพื้นฐานสังคมของเราเป็นอย่างนี้ พอเป็นอย่างนี้บ๊อบเราจะบอกว่า พวกเราจะรักษาใจให้นิ่งยาก ใจเราจะวอกแวกมาก แล้วสิ่งเร้า สังคมมันจะเยอะมาก คิดดูสิ แค่ว่าเราเป็นอะไร เรายังทนไม่ได้เลย เรายังบอกเขาไม่ได้ เราอายุ ยังรับเขาไม่ได้เลย พอรับไม่ได้ พออาการวูบวาบ ใจก็ออกแล้ว

คูติ คูฤาษีชีไพรเหาะมานะ เหาะมาเลย พอมาเห็นผู้หญิงอาบน้ำ ตกทันทีเลย เพราะจิตมันแวบลงเลย ถ้าจิตมันอยู่ในอะไร มันจะไปของมันได้ นี่มโนมยิทธิเข้าฌานสมาบัติ การเข้าฌานสมาบัติได้คล่องตัวมาก อยู่ที่ไหนก็ทำได้ คำว่าอยู่ที่ไหนก็ทำได้ ชำนาญในวสี คนไม่เข้าใจนะ คนเราเห็นใหม่ เวลาทำสมาธิทำได้แสนยาก แต่รักษาสมาธิไว้อยู่กับเรายังยากเข้าไปใหญ่

อย่างเราเข้าสมาธิ เข้าสมาบัติได้แล้ว แล้วเหาะ เหาะไปต้องคุมใจตลอดนะ เหมือนเครื่องบินนะ ถ้ามีบังคับเครื่องบินไม่ได้ เครื่องบินมีงแปออกนอกทางนะ นี่เครื่องบินเป่าใช้ใหม่ เพราะเครื่องบินมันมีกำลังของเครื่องยนต์อยู่ใช้ใหม่ ใหม่นี้มันกำลังที่ไป กำลังใจเรานะ เหาะเหินเดินฟ้าที่กำลังใจของเรานะ ถ้ามันแวบมันก็ร่วงทันที ถ้าใจมันไม่นิ่ง เรายังรักษาใจเรา มันยังนิ่งได้ยาก แล้วมันจะเกิดปัญญานี้ ปัญญาจะเกิดได้อย่างไร

คำว่า มโนมยิทธิ เราจะบอกว่าในพระไตรปิฎกมี มันมีอยู่แล้วมโนมยิทธิ วิชามโนมยิทธิ มี แต่ที่เราไม่เชื่อนี้ เราไม่เชื่อถึงคนทำใจ อย่างเช่น พระอภิธรรมนี่เราเชื่อ อภิธรรมเป็นวิทยาศาสตร์ทางจิตที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้แล้ววางไว้ ทางทฤษฎีเราเชื่อ แต่เราไม่เชื่อคนพูด ไม่เชื่อคนสื่อ เพราะคนสื่อมันไม่รู้ มันพูดตามคำเรา เราเชื่อทฤษฎีอันนั้น แต่เราไม่เชื่อคนพูดเรื่องทฤษฎีนั้น

ที่เราค้านอภิธรรม เราค้านตรงนั้นนะ เราไม่ได้ค้านวิชาของพระพุทธเจ้า

นี่พุทธพจน์นะ ห้ามเถียง ห้ามเถียง

ไม่ได้เถียงพุทธพจน์ เถียงคนพูดพุทธพจน์นะ เถียงคนพูด แต่ไม่ได้เถียงตัวพุทธพจน์ ไม่ได้เถียงธรรมะพระพุทธเจ้า ไม่เถียง แต่เถียงคนนั้น ฉะนั้นที่เขาบอกว่า มโนมยิทธิ วิชามโนมยิทธิมันเป็นวิชาแก้กิเลส

ถาม : ที่นี้ก็ย้อนกลับมาที่นี้ จึงอยากถามอาจารย์ดังนี้

๑. มโนมยทิธิ ถ้าเพื่อนของข้าพเจ้าไปเรียนกับผู้นำสายนี้ จะสามารถรักษาโรคนี้ ตามที่ผู้ปฏิบัติธรรมสายนี้พูดจริงหรือไม่

หลวงพ่อก : พออย่างนี้แล้ว มันจะเข้าละ เพราะเมื่อวานก็มา พ่อแม่พาลูกมาคนหนึ่ง ไปปฏิบัติมา แล้วก็มาหาเราไง เขาก็ปฏิบัติที่เมืองจันทร์ เขาว่าเขาเป็นเศรษฐี เป็นฆราวาส เป็นเศรษฐีนะ เป็นเศรษฐีมาจากเมืองนอก มีเงินเยอะมาก แล้วมาปฏิบัติใช้โยนจิตแบบวิทยาศาสตร์ จิตนี้โยนออกไป แล้วก็โยนกลับมา พอโยนออกไป มันโยนจิต มันก็โยนออกไปให้เหมือนกับแรงเหวี่ยง พอเหวี่ยงออกไปแล้วเหวี่ยงกลับ เหวี่ยงกลับแล้วตัวจะหมุน แล้วทำไป ทำไป เขาว่าคืออยู่

แต่พอมหาหรานะ คุยไปคุยมา คุยจบแล้วบอกว่า ตอนนี้น้ำมันเบลอกๆ คือพ่อแม่กลัวลูกเขาเสียใจเราถึงบอกว่าตอนนี้นะ พวกเราชาวพุทธไม่เชื่อพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ แต่ไปเชื่อวิทยาศาสตร์ไง เขาอ้างว่าเขาเป็นเศรษฐี คนไทยนี่แหละไปทำมาหากินอยู่อเมริกา แล้วเงินเหลือเฟือมาก เลยอยากกลับมาช่วยเหลือประเทศชาติ ช่วยเหลือในการปฏิบัติ เขาว่าอย่างนี้นะ

บอก ถ้าช่วยเหลือประเทศชาติก็เอาเงินมาให้รัฐบาลสินะ ใ้ปฏิบัติเพราะฟังแล้วมันคิดโยนจิตไป โยนจิตให้มีแรงเหวี่ยง เหมือนโยนความคิดออกไป แล้วก็ความคิดโยนกลับมา แล้วโยนออกไปอย่างนี้ พอโยนออกไปแล้วตัวจะหมุน ตัวเราเองมันจะหมุนตัวๆ แล้วก็ถามว่า

“ทำแล้วได้อะไรมา”

“สบาย สบาย”

แล้วเราออกปฏิบัติตอนนี้ ตอนนี้ผู้ที่ปฏิบัตินะ ยิ่งอย่างพวกเรานี้ ประสาผ้าขาวคือเราเชื่อเรามีศีลธรรม เราเชื่อสิ่งใดว่า คุณงามความดีเชื่อศีลธรรมไง แต่เราไม่เข้าใจนะ ว่าคนที่เขาคิดเพื่อหวังผลประโยชน์ เขาก็พูดกับคำเดียวกับเรานี้แหละ แต่การกระทำของเขาไม่เหมือนเรา ฉะนั้นถ้ามันเป็นโรค ก็รักษาตามเรานี้แหละ

ถาม : แล้วอย่างที่ว่า อย่างข้อ

๒. ถ้ารักษาได้แต่ถ้าไม่อยากจะเรียนสายมโนมยทิธิ การศึกษาด้านพุทธโรจะรักษาได้หรือไม่

หลวงพ่อกับนี่ไง การศึกษาด้านพุทธโศ พุทธโศเป็นพุทธานุสสติ คือเราระลึกถึงพระพุทธรเจ้า ตลอดเวลา สังเกตได้ไหม เวลาคนเจ็บไข้ได้ป่วย ถ้าหลวงตาไปเยี่ยม ท่านบอกให้พุทธโศไว้ นะ ให้ พุทธโศไว้ นะ ท่านพูดคำนี้ ท่านบอกว่า เวลาคนป่วยนี้โดยธรรมชาติของมนุษย์ป่วย ๒ คน คือ ธรรมชาติคนป่วยจิตใจมันป่วยแล้วไข้ไหม ร่างกายป่วยแล้ว พอร่างกายป่วยแล้ว เพราะเราเป็นโรค เป็นภัย ร่างกายเราเจ็บไข้ได้ป่วยไข้ไหม คนหนึ่งแล้ว แล้วจิตใจเราหวุ่นไหววนะเป็นสอง

ถ้าเรากลับมาที่พุทธโศ อยู่ที่สัจธรรม อยู่ที่ความจริงเห็นไหม ถ้าจิตใจเรานิ่ง จิตใจเราไม่มี.. โรคภัยไข้เจ็บรักษาได้ง่าย ท่านถึงบอก ถ้าท่านไปท่านถึงบอกว่า ให้พวกเราอยู่ที่พุทธโศ ใจมาอยู่ที่ พุทธโศ ให้มีสติไว้ แล้วให้มันป่วยเฉพาะร่างกาย พอป่วยที่ร่างกายมันก็เป็นธรรมชาติอันหนึ่ง นี่ พอมันไปรักษาโรคมันก็ง่ายขึ้น แต่โดยธรรมชาติของเราเวลาเราเจ็บไข้ได้ป่วยนี้ ใจความวิตก กังวลมันป่วยคนที่สอง

ใจความวิตกกังวล ใจความทุกข์ความยาก แล้วนี่โรครักษาหายหรือไม่หายก็แล้วแต่นะ ถ้าโรครักษาไม่หาย ไปทางหมอนี่ ไปทางนี้ เขาก็รักษาไปตามอาการ พอรักษาไปตามอาการ มัน ก็จะดีขึ้น มันอยู่ที่เรานะ

ทิดประยูรคนเมืองจันทน์อยู่กับองค์หลวงตา หลวงตาทามาส่งเอง มาที่โรงพยาบาลจุฬาฯ มั่ง จำไม่ได้ ฝ่าไป ฝ่าไปเนี่ย มะเร็งลำไส้ หมอบอกว่า ๖ เดือนตาย หลวงตาก็ถามทิดประยูรที่สึก ไปแล้ว บวชพร้อมทั้งอาจารย์อินทร์เป็นบัดดีกัน รักษาจนคนละฝ้าย ฝ้ายก่อสร้างกับฝ้ายข้าววัด ในวัด หลวงตาทามตอนนั้นเป็นพระ พระประยูรคนเมืองจันทน์

“จะตายบ้านหรือจะตายวัด ถ้าตายวัดเรากลับไปตายวัด ถ้าตายบ้านก็สึกไปตายบ้าน”

“บอกจะไปตายวัด”

จนเดี๋ยวนี้ยังอยู่นะ หมอบอก ๖ เดือนต้องตาย หมอผ่ามาแล้วเย็บกลับไป ไม่ทำอะไรเลย แล้วกลับไปบ้านตาด พอครบ ๖ เดือนไปแล้ว หายเลย หมอบอกต้องตายนะ หายเลย หายแล้ว ตอนนี้สึกไปแล้วด้วย กลับไปอยู่บ้าน หมอผ่ามาแล้ว หมอไม่ทำอะไร เย็บกลับ ๖ เดือน จน เดี่ยวนี้ยังอยู่เลย พุทธโศนี้

นี่เราพูดอย่างนี้ เราจะบอกว่าพุทโธ เรารักษาพุทโธ แล้วรักษาหยาเหนี่ย คำว่า “สัตว์โลกมัน เป็นไปตามกรรม” กรรมของคนมันมีใช้ใหม่ จะว่ารักษาได้โดย ๑๐๐ เปอร์เซนต์ มันพูดอย่างนั้น ไม่ได้ในหลักศาสนาเราเห็นใหม่ สรรพสิ่งนี้เป็นอนิจจัง รักษาหายก็ได้ รักษาไม่หายก็ได้ เพราะ คนเราแบบว่ามันมีตัวแปรอะไร เราจะพูดให้ ๑๐๐ เปอร์เซนต์ไปนี้ มันเป็นไปได้ไม่ได้ แต่ถ้าเรา กำหนดพุทโธ หรือหาครูบาอาจารย์ที่รักษา

แต่มโนมยทิธินะ ถ้าเราไปหานะ ถ้ารักษาอย่างที่เขาว่า มันก็เพ่งกัน มันก็ทำอย่างนั้นไป แล้วถ้าเกิดมันเป็นไปได้แล้ว เรารักษาใจเรา แล้วอย่างโรคนี้เราก็รักษาตามอาการดีกว่า เพราะเราไม่ เชื่อมันผู้ที่รักษาใจ ไม่เชื่อมันว่าเป็นไปได้ ถ้ารักษามโนมยทิธินะ เป็นรณะ เรารักษาชีวิตจิต ดีกว่า เพราะชีวิตจิตเขารักษาด้วยอาหาร ด้วยความเป็นจริงใช้ใหม่ ก็คือด้วยวิทยาศาสตร์ เหมือน วิทยาศาสตร์

แต่มโนมยทิธิหรือรักษาแบบเขานี้ ถ้าเขารักษาด้วยพลังจิตของเขานี้ เพราะพลังจิต เขาก็ เพ่งเรา แล้วเราละ คือว่าเราเอาชีวิตเราไปเสี่ยงกับเขาหรือ นี่ความเห็นรณะ

ของจริงนะ ถ้าของจริงแล้ว โดยส่วนใหญ่แล้วมันไม่ค่อยออกมา อย่างนี้เราไม่.. ถ้าโยม เห็นหรือโยมเข้าใจไปพิสูจน์ว่า มันน่าเชื่อถือขนาดไหนนะ จะไปลองก็อีกเรื่องหนึ่งนะ แต่ใน ความเห็นเรา เราไม่เชื่อทางนี้

เราเชื่อในทางธรรมะ ทางธรรมะอย่างที่หลวงตาท่านพาทำ ก็อย่างเราปฏิบัตินะ เรานี้เป็น นีว เรานั่งอยู่ ๓ วัน นีวออกมาเอง อยู่ที่บ้านตาด เวลาเราเป็นไข้มาเลเรียไม่เคยไปหาหมอเลย คำนี้ เราปฏิบัติ เพราะเราเชื่อมั่นใจของเราเอง เรากล้าสู้ ธรรมะโอสถเราทำมาเยอะ แต่เราทำในตัวเอง แล้วกับลูกศิษย์ เวลาอยู่กับเรานี้

เราบอก “เอ็งไปหาหมอซะ พวกเอ็งไปหาหมอ”

เพราะจิตใจเขาไม่เข้มแข็ง เวลาเจ็บปวดแล้วเอ็งจะทนไหวไหม เวลาเจ็บขึ้นมา ปวดขึ้นมา เรามาเลเรียนี้ เราอยู่ในป่า พระเพื่อนตายปีละองค์ๆ บางปีตาย ๒ องค์อยู่ด้วยกันนี้ ตายกันต่อหน้า นี้ มาเลเรีย ตายเลย แล้วเราเองเราก็เฉียดตาย เฉียนตายอยู่อย่างนั้นนะ เพราะมันก็เต็มที เขาขนาด ว่าเอา ควินินฉีดเข้าเส้น พระฉีดกันเอง แล้วก็จะมาฉีดรณะ มาถึงฉีดเข้าเส้นเลย เราบอก

“ไม่ กุยอมตายดีกว่าพิการ”

ไม่ให้ใครคิด ควีนินคิดเข้าเส้นนะ ไม่คิดเข้ากล้ำเนื้อ เพราะมันวิฤติใจ แต่เราไม่เอาอะไรเลย เราพุทโธสู้กับมัน พุทโธ พุทโธ มาเลเรียเป็นมาเยอะ เพราะเราอยู่ในคงมัน เราจะบอกว่าเราไม่เชื่อว่าคุณภาพของหมจะเป็นไปได้ใหม่ แต่เรื่องสิ่งอย่างนี้เราทำกับตัวเราเอง เพราะเวลาปฏิบัติ เราสู้กับตัวเอง อย่างเช่น คนป่วย เราจะรู้สึกว่าคุณป่วยนี่นะ ๑. ร่างกายเราป่วยแล้ว ๒. หัวใจมันวิตกกังวล มันห่วงเขาไปหมดเลยนะ ห่วงโน่นห่วงนี่ขึ้นมา แล้วจะทำใจเราให้สงบได้มากน้อยแค่ไหน

ถ้าจิตใจเขาอ่อนแอเนี่ย ส่วนใหญ่เราจะบอกว่าไปหาหมอซะ แล้วถ้าจะธรรมโอสถ จะใช้พิจารณาได้ พิจารณาบ้าง นั่นก็อยู่ที่คุณสมบัติของจิต ที่จิตของคนนั้นจะสู้ได้ขนาดไหน แต่สำหรับเรา เราอยู่ในป่านะ ไม่เอาเลย เષชัญหน้ากับมันเลย เพราะอยากเห็นใจ เวลาเขาวิปัสสนาอยากวิปัสสนาใช่ไหม ใอันี่มันเષชัญหน้าแล้ว เราเอาเลย เวลาเข้มแข็ง เข้มแข็งมากนะ แต่ตอนนี้ที่เขาว่า เวลามันจะเลียด ใอันั้นมันเป็นเรื่องหนึ่ง

เรานี้เต็มที สู้มาเต็มที เพราะเวลามันเจ็บไข้ได้ป่วย อะไรตาย ขอคูอะไรตายก่อน เวลามันบอกจะตาย ขอคูอะไรตายก่อน เวลาตายนี้สู้กับมันเลย เข้าไปคูมันเลย อะไรตาย แล้วอย่างนี้เวลากลับมาเห็นใหม่ อย่างที่หลวงตาท่านว่า “มันจะมีอะไรตาย มันไม่มีอะไรตาย” เพราะอะไร เพราะตาย เช่น เราตายเราออกจากร่าง นี้เรายังอยู่ คือ เราจะไปคูว่าอะไรตาย ใอันี่ตัวที่ว่า มันจะตาย มันไปรื้อคันมันเอง มันยังดีขึ้นไปใหญ่

พอเข้าไปเห็นอะไรตายก่อน ขอคู ไม่มีอะไรตาย พอไม่มีอะไรตาย สติเราก็พร้อม ทุกอย่างมันก็สดชื่นหมดละ อะไรตาย มันจะตายได้อย่างไร ก็กุนั่งอยู่ที่นี่ จะตายได้อย่างไร อ้าว! คูจะตาย จะตาย คูช็อค คูก็ตายไปเลย เวลากลัวตายใช่ไหม กลัวตาย ช็อค ป๊อก! ตายเลย ใอันี่กลัวตายก็คูใหญ่เลย สติมัน..นั่นคือตัวสติ นั่นคือตัวมันเอง มันยังชัดเจน มันจะตายได้อย่างไร นี่คนไม่เข้าใจเรื่องอิทธิบาท ๔

อิทธิบาท ๔ เห็นใหม่ จิตตะ วิมังสา ถ้าใครพิจารณาจิตอยู่ จะอยู่อีกกับหนึ่งก็อยู่ได้ เพราะตัวจิตมันตัวเคลื่อนไหว ตัวออก ตัวไม่ออก นี่ตัวจิต นี่เราไม่ได้ดูตัวจิต เราไปกลัวใจ เราไปกลัวความคิด ใอันี่ตัวจิตมันก็ยิ่งเคลื่อนไหว มันยิ่งหลุดไปเลย ตายทันที

นี่ถ้าเขาฝึกพุทธโธ ฝึกอะไรก็ให้จิตฝึกไว้ โรคภัยไข้เจ็บเป็นเรื่องธรรมดาณะ ประสาเราเลย ว่าเราเจอแล้วมันก็เรื่องธรรมดา อย่างเช่น เรานั่งกันอยู่นี้ ใครไปเหยียบโดนหนามเข้า คนนั้นก็คือหนามตำเท้า ไอ้คนไม่ได้เหยียบก็ไม่ได้เป็นนะ อ้าว! ใครไปเหยียบก็หนามตำเท้าก็ต้องบ่งหนาม ออกเป็นธรรมดา ร่างกายเราทุกคนเหมือนกันหมดเลย แต่ใครจะมีโรคหรือไม่มีโรคนี่อีกเรื่องหนึ่ง ที่นี้พอมีโรคแล้วก็คือมีโรค แล้วเราจะไปตื่นตื่นกับอะไร ที่นี้เพียงพอเราไปเหยียบหนามตำเท้าแล้วเราก็ต้องบ่งหนาม

นี่ก็เหมือนกันถ้ามันเราเป็นอย่างนี้แล้ว เราก็ต้องแก้ไข นี่พอแก้ไขขึ้นมาเนี่ย คนเราพอมีความจำเป็น ไอ้พวกที่เข้ามาหาผลประโยชน์มันเยอะ ถ้าพวกเราไม่เป็นอะไร ใครจะมาต่อรองอะไรกับเรา เราไม่เป็นอะไรใช่ไหม แต่ถ้าเราป่วยขึ้นมา มีคนมาต่อรองกับเราแล้ว เราต้องการหาย ถ้าเราไม่มีสติปัญญา เราก็ต้องเป็นเหยื่อแล้ว แล้วสังคมมันเป็นอย่างนี้เยอะมาก

ฉะนั้นถ้าเราไม่เป็นเหยื่อเห็นใหม่ ก็อย่างที่ว่า เราก็รักษาตามวิทยาศาสตร์ กำหนดใจเราดูแล้วให้เขาเข้มแข็ง อย่างนี้อ่างพูดให้เราฟัง บอกว่า มันเป็นคราว เป็นของๆ เขา ถ้าพูดถึงถ้าจิตใจของเขา เขาทำของเขา จิตใจเขาทำสะอาด จิตใจเขาทำความโปร่งใส เขาเองก็หายจากโรคได้ แต่ถ้าเขาไปวิตกกังวล ยิ่งวิตกกังวล เขายังทุกข์ไปใหญ่ เขายังวิตกกังวลมากขนาดไหน มันก็เป็นแหล่งช่องทางให้คนที่เข้ามาว่า จะช่วยเหลือ ช่วยเหลือนี้ ตักดวงผลประโยชน์จริงไหม

เรานั่งอยู่นี้ มันมีนะ คนที่โพธารามนี่แหละ เขาเป็นผู้หญิง เขานั่งรถไปกับสามีไปทำงาน เขานั่งรถทัวร์ไป เสร็จแล้วนั่งรถไป รถไปโดนรถชนท้าย เขานั่งอยู่ตอนท้าย พอรถจะชนท้ายเขา ลูกขึ้นมาพอดี ลูกขึ้นมา รถก็ชน สามีตาย พอสามีตายไปปั๊บ มันมีลูกอยู่คนหนึ่ง เขาไปหาหมอดูใช่ไหม พวกพระหมอดูนี้ เขาบอกเลยว่า สามีจะมาเอาภรรยาไปด้วย จะต้องทำสังฆทานให้กับสามีตลอด โยมเชื่อไหม ทำจนหมดตัว ชุดละ ๒,๐๐๐ ๓,๐๐๐ ๔,๐๐๐ ๒,๐๐๐ ทำอยู่อย่างนั้นนะ จนครั้งสุดท้ายเขาไปถึงเขาบอกว่า ต้องทำสังฆทาน ๑,๗๐๐ หนูเหลืออยู่ ๕๐๐ ทั้งเนื้อทั้งตัวมีเท่านี้ หมดแล้ว

นี่เพื่อนบ้านเขาสงสาร เขาพามาหาเรา คนเราถ้ามีความจำเป็น มันก็ไม่คิด นี่สามีเพิ่งตายไปไง แล้วเขาก็คิดว่าสามีจะมาเอาเขาไปด้วย แล้วเขามาหาเรา

เราถามเขาคำแรกเลย “โยมเชื่อไหมว่าสามีรักลูก”

บอก “เชื่อ”

“ถ้าสามีของโยมรักลูก ถ้าเขาเอาโยมไป แล้วลูกจะอยู่กับใคร” เขาได้คิดเลยนะ

“ถ้าสามีโยมจะมาเอาโยมไป สามีโยมรักลูกไหม”

“รัก”

“ถ้าสามีโยมรักลูก เอาแม่ไป แล้วลูกจะอยู่กับใครล่ะ”

“ด้วยตรรกะ ด้วยเหตุผล มันก็เป็นไปไม่ได้อยู่แล้ว มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ แล้วโยมเชื่อเขาทำไมล่ะ”

“อ้าว! ก็เชื่อสิ ก็วันนั้นขับรถไปเนี่ยะ พอดีเขาสร้างถนน มันมีกองหินไซ้ใหม่ เขาก็หลบไปที่กองหิน รถวิ่งมาชนเขาเลย พอดีเขาขึ้นไปอยู่บนกองหิน”

พอมันมีอุบัติเหตุ มันมีอะไรเข้ามา เขาบอก “นี่สามีจะมาเอาเขา”

เขายังเห็น เขายังตกใจไปใหญ่เลย

เราบอก “มันเป็นไปไม่ได้หรอก พอโยมไปไหน มันทั้งนั้นนะ มันอุบัติเหตุ โยมเดินไป โยมสะดุดล้มลง โยมก็ว่าสามีโยมทำอีกแล้ว” ก็ตัวเองสะดุดเท้าตัวเอง ยังไปว่าสามีทำ พอใจมันมีวิตกกังวล มันจะคิดไปทำนองนั้น

เราบอกว่า “โยมไม่ต้องทำอะไรเลย ต่อไปนี่นะ โยมก็ทำมาหากินตามหน้าที่ของโยมไป แล้วโยมกลับบ้านนะ ตอนกลางคืนก่อนนอน โยมนั่งภาวนากำหนด พุทโธ พุทโธนะ อันนี้สุดยอดเลย ทำบุญทำทาน สังฆทานแล้วแต่ ไม่มีผลบุญเท่ากับนั่งสมาธิ ไม่ต้องเสียเงินเสียทองด้วย ทำใจให้สงบแล้วอุทิศส่วนกุศลให้สามี ให้ทุกๆ อย่าง เหตุการณ์มันจะดีขึ้น ไม่อย่างนั้นจะหมดบ้านก็จะหมดคนนะ ขายบ้าน ขายช่อง”

เราเห็นเหตุเรื่องอย่างนี้มาเยอะ ยิ่งไม่เจ็บไข้ได้ป่วย หลอกไม่ได้ง่าย ลองเจ็บไข้ได้ป่วยสบายเลย ต้องอย่างนั้น ต้องอย่างนี้ โอ้โฮ! ควักใหญ่เลย เจอมาเยอะ ยิ่งถ้าเราเจ็บไข้ได้ป่วยแล้วนี่

เราก็ฟังถ้ามีเหตุมีผลนะ แล้วถ้ามีอยู่ เรายังรักษาเนี่ย เรายังรักษาตามอาการ ถ้ามันเป็นโรคที่รักษาไม่หาย แต่เราว่าหาย รักษาได้ มันรักษา ถึงเวลาแล้วมันรักษาของมันไป แต่ถ้าไปไปตามนี้

โธ ! ขนาดนะ พี่สาวเราเองเลย พี่สาวแท้ๆ นี่แหละ ไตวาย ปี ๒๗ เราก็รู้คงก็กลับมา น้องชายมันก็พยายามเอาพี่สาวไปโรงพยาบาลไง มันไม่ยอมไป เราก็ไป ไปถึงบ๊ีบ เราก็แบบว่า ตอนนั้นปี ๒๗ ก็ไปโรงพยาบาลจุฬาฯ เราจะให้ข้างหนึ่ง ไปโรงพยาบาลจุฬาฯ เลย ที่นี้โรงพยาบาลจุฬาฯ ยังเข้าไม่ได้ เขาเอามาพักไว้ที่ธนบุรี แล้วเขาก็จะเปลี่ยนไต โอ้โฮ! เนี่ยฟังนะ พวกหมอประชุมกันนะ เขาบอกเลยนะ บอกพวกเรา เดือนพวกเราไป เดือนพี่น้อง พวกน้องๆ นี้ บอกว่า

“อย่ารักษา เพราะเขาเป็นหมอนะ เขาบอกว่า ส่วนใหญ่แล้วในครอบครัว ใครคนใดคนหนึ่งไตวาย แล้วทุกคนก็อยากจะเอาไว้ ทุกคนมีบ้านมีรถนะ หหมดเลย เพราะมันใช้จ่ายมาก เขาบอกว่ารักษาตามอาการ ถึงที่สุดแล้วนะ ถ้าเขาเสียชีวิตไป มันก็เรื่องบุญเรื่องกรรม แล้วผู้ที่อยู่มีสมบัติหรือสิ่งใดมันดำรงชีวิตไปได้”

พวกหมอเขาเห็นอย่างนี้มาเยอะ เขาบอกเราเลยนะ ปล่อยไปตามธรรมชาติ คือรักษาตามธรรมชาติ นี่พวกเราจะรักษา น้องชายบอกจะรักษา รักษายาเข็มละ ๑,๐๐๐ นะ รักษาอย่างน้อยต้องมีสองแสนสามแสน เอาตั้งค้มา น้องชายเอาเงินมากองเลย นี่เงิน

“เงินนี้กู้มาหรือเปล่า เงินนี้ไปยืมใครมา”

เพราะหมอบอกว่า เพราะตอนนั้นเขาเพิ่งเปลี่ยนไตได้เป็นสองสามคนแรกของศิริราชกับ จุฬาฯ เขาแข่งกัน แล้วของเราเข้าศิริราชไม่ได้ เพราะเราอยู่ที่ธนบุรีใช่ไหม ธนบุรีหมอบอกเขาเป็นหมอศิริราช แล้วเขาไม่รับแล้ว เราเลยวิ่งเข้าจุฬาฯ เขาบอกเลยนะ เรานั่งฟังอยู่ด้วย เขาคิดตั้งค้ นะ ค่าปรึกษาหมอนี้(หัวเราะ) แล้วอธิบายให้ฟัง ต้องจ่ายตั้งค้ด้วยนะ

เพราะน้องชายเป็นคนวิ่งเต้น เพราะเราเป็นพระโช้ไหม แล้วเราเป็นที่ปรึกษา แต่เราไม่แสดงตัว เพราะศาสนาทำลงไป เขาคุมมันทำให้ศาสนาน่าเกลียด เขาคู่กับน้องชาย เรานั่งฟัง น้องชายมันเอา เราก็เอาด้วย เขาบอกอย่างน้อยต้องมีสองแสน สองแสนก็ควักมาสองแสนมาวางเลย สองแสนนี้กู้มาหรือเปล่า โอ้ สองแสนนี้เงินของใคร เงินเราหรือเงินใคร บอก เงินเราเอง เงินสด ๆ

ขนาดทางวิทยาศาสตร์นะ รักษาตามอาการ มันก็ยังมีเงินเราขนาดนี้ จนพวกหมอ พวก นายแพทย์เขาตงสาร เขาบอกว่า “รักษาตามธรรมชาติ ถึงที่สุดตายก็ตาย พอตายแล้วลูกหลานไม่ เป็นหนี้ ไม่ต้องใช้หนี้ใคร” เราเห็นเรื่องอย่างนี้มานะ นี่ขนาดรักษากันอย่างนี้มานะ แล้วพออย่าง นั้นปั๊บเราวิ่งเต้น มีเรากับน้องชาย น้องชายคู่แข่งนี่ละ ตัดข้างใดข้างหนึ่งให้พี่สาว เราไปกล่อม จนมันยอมเซ็นนะเซ็นว่าจะผ่าตัด จะเปลี่ยนไต จะเปลี่ยนไตที่จุฬาฯ

แล้วเขาก็นัดมาแล้ว นัดมาก็อดอาหารไปเลย เขาจะเจาะเอาไตไปเทียบว่ามันจะรับหรือไม่ รับไป ไปถึงพี่สาวไม่ยอมเซ็นชื่อ เรากี่ เฮ้ ! ! คุณกันมาจนจบแล้ว ทำไมพอถึงเวลาจะทำ แล้วไม่ ยอม ไม่ยอมเซ็นชื่ออะไร เพราะอะไร เพราะคนไข้เวลาจะผ่าตัดเขาต้องฟื้นฟู พอฟื้นฟูเขาจับถ่ายได้ พอจับถ่ายเขาคิดว่าเขาเบาแล้วไง แล้วคิดที่เห็นว่า แม่ไปพูดด้วยว่า

“แต่เขาบอกว่า ถ้าลูกคนไหนป่วย เขาขอให้ป่วยคนเดียว ไม่อยากให้ลูกป่วย ๒ คน ๓ คน ใจ ถ้าตัดอีกคนไป เขากลับเราป่วย”

แต่เราไม่คิดอย่างนั้น เราอธิษฐานจิตเราเอง ตอนนั้นนะอธิษฐาน อธิษฐานว่า “ถ้าศาสนา จะได้ประโยชน์มันก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ถ้าศาสนาไม่ได้ประโยชน์ พี่สาวได้ประโยชน์ก็อีกเรื่อง หนึ่ง ใจใหม่” เราคิดว่า ถ้าเราตัดไตไปข้างหนึ่ง ไร่การทำงานของเรา ข้อวัตรมันจะเข้มแข็งไม่ได้ มันจะเป็นผู้นำไม่ได้ เราอธิษฐานของเราเลยนะ ว่ามันจะได้ประโยชน์กับศาสนา หรือได้ ประโยชน์กับพี่สาว สุดท้ายแล้วเห็นพอบอกว่าแม่พูดกับเขาอย่างนี้ เขาก็เลยไม่ยอมเซ็นชื่อ ไม่ ยอมเซ็นชื่อก็ผ่าตัดไม่ได้ พอออกมาอย่างนั้น ไม่ถึงปีกว่าเขาก็เสียชีวิต พี่สาวเสียชีวิตไปแล้ว

เนี่ยขนาดรักษาตามวิทยาศาสตร์ เงินก็ต้องทุ่มกันเต็มที่แล้ว แล้วถ้าไปรักษาอย่างนี้ละ โอ้โฮ เขาหลอกตายเลย แล้วเวลาคนคำพูดจะพูดคำนี้ละ ไปที่ไหนนะ รักษาฟรีไม่เอาตังค์ ไม่เอา ตังค์ ไม่เอาตังค์เราจะไปอยู่กับเขาฟรีได้อย่างไร เวลาเราไปรักษาจะฟรีไหม ทุกคนจะเชื่อคำนี้ละ อย่างเมื่อวานนี้ก็มาเหมือนกัน เรามอบไปกับเขามา ฟรี ฟรี ภูไม่เชื่อ ถึงเวลาแล้วมันก็ต้องเป็น อย่างนั้น ที่ไหนไปฟรีหมดละ เขาตั้งกล่องไว้ ฟรี แล้วแต่คิดจะบริจาค อันนี้พูดถึงโดยสังคมนะ

นี่โดยข้อเท็จจริงนี้ มโนมยิทธินี้เราเคยพูดบ่อย มโนมยิทธิทางวิชานี้มีไหม มี แต่ทำได้ ไหม ยาก เพราะถ้าทำได้จริงนะ ผู้ที่สอนมโนมยิทธิถ้าทำได้จริงนะ เขาต้องเป็นพระอรหันต์ ต้อง มีคนที่ปฏิบัติสิ้นกิเลสบ้าง นี่ไม่มีเลย มีแต่มโนมยิทธิ มโนมยิทธิ

เราจะพูดอย่างนี้ละ สิ่งที่เขาทำกันนั้นเป็นอุปาทานหมู่ เวลาคนเขาสอนกันนี้ เราคิดว่า สอนตัวต่อตัวหรือสอนทั้งหมู่ อย่างเช่น เรานี้ย โครมานี้ย เราจะสอนตัวต่อตัว หมายถึงว่า กำหนดจิตตามเราแล้วพาไปเที่ยว เรากำหนดแบบว่าเราน้อมนำไปเห็นใหม่ เขาจะทำตามเราไป แต่วิชานี้มีนะ ถ้าไม่มีพระโมคคัลลานะกล้าพูดกับพระพุทธเจ้าหรือว่า ตอนที่ทุกข์ยากเห็นใหม่ จะเหาะไปบิณฑบาตอีกทวีปหนึ่ง

พระพุทธเจ้าบอกว่า “แล้วพระที่เหาะไม่ได้ ทำอย่างไร”

“กระผมจะจับมือต่อๆ กัน แล้วผมจะเหาะพาไป” ยังทำได้เลย

ไอ้ที่นรก-สวรรค์ไปได้ใหม่

“ไปได้”

พระโมคคัลลานะนี้ทำได้ พระพุทธเจ้าทำได้ พระนันทะเห็นใหม่ ที่นันทะแต่งงานแล้ว ใจ แล้วพระพุทธเจ้าก็เอามาบวชใจ แล้วคิดถึงเจ้าสาวนำดูเลย

พระพุทธเจ้าบอกว่า “ดูเจ้าสาวไว้ สวยหรือไม่สวย”

“สวย”

“ไป จะพาไปคุณางฟ้า”

จับมือเหาะไปเลย คนบวชใหม่เหาะได้ใหม่ ไปสวรรค์ได้ใหม่ ทำไมพระพุทธเจ้าพาไป ได้ เราบอกว่า สิ่งนี้มี แต่มีเพราะใคร มีเพราะพระพุทธเจ้า มีเพราะพระโมคคัลลานะ พวกนี้มี ฤทธิ์ของจริง

แต่เวลาที่เขาทำกันอยู่นี้มันจริงหรือเปล่า ถ้ามันจริงทำไมไม่พาเหาะไปล่ะ ทำไมมาบอกว่าคิดตามเรา คิดตามเรา เห็นหรือยัง เห็นหรือยัง

อ้าว! ถ้าจริงมึงจับมือเหาะไปสิ

ของจริงมี มันถึงมีของปลอม ถ้าของจริงไม่มี เอาของปลอมมาจากไหน นี่ที่ว่าอ้างมโนมยิทธิ เราไม่ลบหลู่เลย เราไม่ลบหลู่เลย แต่เราลบที่ตัวบุคคล เราไม่เชื่อตัวบุคคลเลย เราไม่เชื่อตัวบุคคลว่าทำได้จริงหรือทำไม่ได้จริง แต่วิชานี้มี

อย่างนี้เราพูดบ่อย อย่างพวกอภิธรรม อภิธรรมเป็นวิทยาศาสตร์ทางจิตนะ จิตแต่ละดวงมันเป็นอย่างนั้นจริงๆ ถ้าคนที่เข้าใจได้จริง แต่เราไปเอาเป้าหมายไป แล้วเรามาสร้างอารมณ์ให้เป็นอย่างนั้นไง อย่างที่เราว่าเห็นใหม่ อย่าง หลวงปู่มั่นสอน ในมุตโตทัยเห็นใหม่ การเหยียด การคู่ การเคลื่อนไหวเราต้องมีสติตลอดเวลาใช่ไหม การเหยียด การคู่ เรารู้ตัวหรือเปล่า การเหยียด การคู่ เราก็รู้ใช่ไหม

แต่เวลาอภิธรรมนะ “เหยียดหนอ” มันเหยียดอยู่แล้ว เราก็รู้อยู่แล้ว ทำไม่ต้องไปหนออีกหรือวะ ไปหนอ มันไปสร้างอารมณ์อีกอารมณ์หนึ่งใช่ไหม เหยียดหนอ เหยียดหนอ เหยียดหนอ เหยียดหนอ คู่หนอ คู่หนอ ก็คู่ คู่ก็เหยียดอยู่แล้ว คู่ก็รู้คู่เนี่ย

หลวงปู่มั่นสอนจริงๆ “การเหยียด การคู่ การค้ำ การกิน ต้องมีสติตลอดเวลา” อ้าว! กินก็กิน กินหนอ กินหนอ ก็กินอยู่แล้ว ทำไม่ต้องไปหนออีกล่ะ มันไปสร้างอารมณ์อีกอารมณ์หนึ่ง เราไม่ใช่อารมณ์จริง เพราะความจริงมันอยู่ที่เรา แล้วเราไปคิดอาการ สร้างอารมณ์อีกอารมณ์หนึ่งใช่ไหม แล้วเราก็เอาใจเราไปไว้ที่อารมณ์ตรงนั้น พอเอาใจไปไว้ที่อารมณ์ตรงนั้นปั๊บ มันก็อยู่ที่ตรงนั้นใช่ไหม มันก็ว่าง มันก็สบาย สบายๆ มันใช่ไหม เราไปเอาที่ให้มันอยู่นะ แต่ถ้าเราเอาให้มันอยู่ที่ตัวมันล่ะ

นี่ใครบอกว่า “มันเหมือนกัน เหมือนกัน”

บอกว่า “ไม่เหมือน ไม่เหมือน ไม่เหมือนหรอก”

อ้าว! หลวงปู่มั่นก็สอนในมุตโตทัยใช่ไหม การค้ำ การกิน การเหยียด การคู่ การเคลื่อนไหว ต้องมีสติตลอดเวลาใช่ไหม เอ็งเคลื่อนไหว เอ็งก็มีสติ ภูมิจิตก็อยู่เฉยๆ แล้วเคลื่อนไหวหนอ มันก็เคลื่อนไหวอยู่แล้วนะ ยังต้องมีเคลื่อนไหวหนออีกอภิธรรม ไม่ค้ำอันอภิธรรมนะ แต่ค้ำคนสอนอภิธรรม

เพราะหลวงปู่มันท่านสอนอภิธรรมโดยที่ท่านไม่บอกว่าสอนอภิธรรม ท่านบอกว่าให้มีสติอยู่ในการเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลา คนรู้ คนจริงสอน คนที่รู้จริงเป็นจริงท่านสอนจริง การเหยียด การดัด การคู้ การเคลื่อนไหว เราต้องมีสติ อยู่ในการเคลื่อนไหวนั้น ให้เป็นปัจจุบันตลอดเวลา

นี่ไอ้คนที่ไม่รู้มาสอน เคลื่อนไหวอยู่นี้จะทำอย่างไร ให้มันรู้ว่าเคลื่อนไหวได้ ก็ต้องบอก “เคลื่อนไหวหนอ” ก็มันเคลื่อนไหวอยู่แล้วใช่ไหมหมดแต่เราไม่ทัน เพราะสติมันเป็นหนึ่งเดียวกับการเคลื่อนไหวนั้น เราก็คิดว่าการเคลื่อนไหวนั้นเพื่อจะให้เรารู้ทันมัน ก็ไปสร้างอารมณ์ให้ทันกัน

“เคลื่อนไหวหนอ” ก็มันเคลื่อนไหวอยู่แล้ว

เราถึงบอกเราก้านคนสอน เราก้านคนสอนนั้น แต่เราไม่ได้ก้านอภิธรรม ถ้าคนสอนนั้นเป็น คนสอนนั้นจริง ไม่ต้องบอกว่าอภิธรรมหรือไม่อภิธรรม แต่มันเป็นตัวอภิธรรมโดยเนื้อหาสาระโดยข้อเท็จจริง แต่เพราะคนไม่เป็นมาสอน

ย้อนกลับมาที่นี้เหมือนกัน ที่เราก้านเราก้านตรงนี้ เราหวังตรงนี้ ที่นี้พอมาบอกว่าเป็นมโนมยิทธิ เป็นอะไร สิ่งนี้เวลาเขาพูดเขาบอกว่า สิ่งนี้มันอยู่ในพระไตรปิฎก นี้ที่เขาบอกนะบอกว่า เป็นพุทธพจน์นะ พระไตรปิฎกเป็นวาจาพระพุทเจ้า เป็นพุทธพจน์ กล้าเถียงพุทธพจน์หรือ

บอกไม่ พุทธพจน์ไม่ได้เถียง พุทธพจน์นะของจริง แต่ไอ้คนพูดพุทธพจน์นะ

เหมือนเรานี่ เราอ่านหนังสือออกนะ เราอ่านภาษาออก แต่เราอ่านความหมายไม่ออก ทับศัพท์มาเห็นใหม่ เราอ่านหนังสือได้นะ แต่เราไม่เข้าใจ นี่ก็เหมือนกันพุทธพจน์ใครเป็นคนอ่าน ใครเป็นคนเข้าใจ แล้วบอกพุทธพจน์ห้ามก้าน ห้ามก้าน

ไม่ได้ก้านพุทธพจน์ แต่มีงพูดพุทธพจน์ แต่มีงไม่เข้าถึงเนื้อหาสาระใด มีงเข้าไม่ถึงเนื้อหาสาระของพุทธพจน์นั้น นี้เวลาเราก้าน เราก้านตรงนี้ เราไม่ได้ก้านพุทธพจน์ ก้านที่มีงเข้าไม่ถึงเนื้อหาสาระพุทธพจน์นั้นต่างหากละ แล้วมีงมาอ้างว่าพุทธพจน์ พุทธพจน์

มันก็มาย้อนกลับมาที่ว่า การเคลื่อนไหว การมีสติพร้อมนี้ ถ้าบอกให้มีสติพร้อม ถ้าบอกมันเป็นธรรมชาติ มันเป็นธรรมชาติของเรา เคนจกรรมของเรา บ้างที่มีมีนะ มีพวกนี้ พวกอภิธรรม

มาใหม่ๆ เขาก็จะมาอย่างอยู่อย่างนั้น ถ้าเขามา บางคนมีวาสนามาหาเรานะ เขาก็จะอย่างนั้น แล้ว เขาก็จะทิ้งของเขาไปเอง พอทิ้งไปเองแล้ว..

เหมือนเราเด็กๆ เรารู้ว่าเราทำถูกนะ พอเราเป็นผู้ใหญ่ขึ้นมา คิดถึงเด็กนะ อายุทุกคน ใคร เป็นเด็กแล้วทำผิดมา ให้อภัยมาทิ้งแล้ว มาคิดถึงต่างๆ แล้วอายนำคุณเลย แล้วเวลาใครมา มาต่างๆ เราเห็นแล้ว เราต้องกั๊กลิ้นไว้ นะ มันขำนะ มันขำ คือเราไปสร้างภาพลวงใจ เราไปสร้างภาพลวง ขึ้นมา แล้วจะให้มันเป็นอย่างนั้น แต่มันไม่เป็นหรอก แต่ถ้าอยู่ในปัจจุบันนะ พอจิตเข้ามา มันจะ เป็นจริงๆ แล้วมันจะรู้จริงของมัน อันนี้เราพูดแค่นี้

เมื่อวานมีโยมมาหลายชุด เข้าไปดูในอินเตอร์เน็ต แล้วเขาก็เอาแผนที่มา เขามาขอซีดี เขา จะเอาไปแจกใจ เวลาคนที่เขามีความศรัทธา มีจิตใจเป็นธรรม เขาก็เห็น เราได้ลิ้มรส เราก็อยาก ให้คนอื่นได้ธรรมบ้าง เขามาพูด เขามาขอซีดี เราให้เขา แล้วเขายกเขาจะเอาไปแจก เรายกเขา เลย

“โยม สังคมโลกมันมีทั้งคนดีและคนชั่ว คนรักเท่าผืนหนัง คนชังเท่าผืนเสื่อ โยมไปแจก ถ้าเป็นความดีของโยมนะ เป็นความดีของเขาที่เขาอยากได้ มันก็เป็น ถ้าเป็นที่เขาไม่พอใจ โยม ไปแจก โยมจะโดนแรงเสียดสี”

เขาพูดอย่างนี้ นะ ถ้าเป็นคนอื่นต้องหางชี้เลย “หลวงพ่อก ถ้าบอกพระสงฆ์นะ ในสาย หลวงปู่มั่นนะ ใครๆ ก็อยากได้ทั้งนั้นเลย” เขาพูดอย่างนี้ นะ

เราบอก “นี่มีงูพูด เวลาใจของเราดี เราจะเข็ดขู่มากเลยนะ แล้วเวลาใจเราตกนะ” เราบอก เขาเลย เราอธิบายให้เขาฟังบอก “สังคมนะ เนี่ย โยม ความจริง โยมเหมือนผ้าขาว เหมือนเรา เหมือนเด็กๆ เด็กๆ พอเรามีศรัทธามีความเชื่อสิ่งใด เราจะข่มขื่นมาก มันเป็นเด็ก วุฒิภาวะเราเป็น เด็ก ชื่อใจ เรายังเข้าสังคมได้เต็มที่แล้ว เราบอกว่าในสังคมมันยังมีเล่ห์กลมากกว่านี้เยอะนัก เรา อธิบายให้เขาฟังนะ จนเขาน้ำตาไหลเลยละ เขาน้ำตาไหลเลยนะ

แล้วเราก็บอกเขา บอกสิ่งที่ตอนนี้อยู่ในเว็บไซต์ของ... ของต่างๆ จะมีคนไปแจกอยู่บ้าง เขามาถามเรา ทุกคนโทรศัพท์มาเยอะมากเลย โทรมาไอ้โตเนี่ย บอกทำไมให้แจก ทำไมให้แจก เรา บอกเราไม่ให้แจก เราไม่ให้ใครแจกหรอก เพราะแจกไปแล้ว มันเหมือนกับว่ามันควบคุมกัน ไม่ได้ไง แต่ที่เขาไปแจก เราให้ไปแจกอยู่สองคน ให้ไปแจกเพราะคนพวกนี้เขารู้ทัน ถ้าเขาโดน

พอเขาแจกไปเนี่ย มันจะมีคนส่งข้อมูลเข้ามาไง หลวงพ่อให้แจกเถอะ หลวงพ่อให้แจกเพราะอะไร เขาไม่ตอบ เขาจะโพสต์ขึ้นไปนะ ถ้าไม่แจกนะมันจะมีปัญหา เขาจะโพสต์ในอินเทอร์เน็ตบอกว่า

“ได้รับอนุญาตแล้ว”

“ได้รับอนุญาตเพราะอะไร ทุกคน..”

แต่เขาเฉย เขาเฉยแล้วเขาก็แจกของเขาไป เพราะก่อนที่เขาจะแจกที่นี่ เขาได้อาชีติเราไปแจกทั่วๆ ไปแล้ว ทีแรกเขามาขอเรา เราไม่ยอม อย่างไรก็ตามเราก็ไม่ยอม เพราะเราคิดว่า มันอย่างที่ว่าการกรรมของสัตว์วิเศษใหม่ แต่ที่เราต้องจำนกับเขา เขาบอกว่า “ของปลอมมันยังเคลื่อนทั่วไป แล้วความจริง ข้อมูลที่เป็นความเป็นจริง หลวงพ่อ ทำไมมันจะออกไม่ได้ สิ่งทีออกไปมันเพื่อประโยชน์ แล้วจะปล่อยให้เขาโดนหลอกลวงกันอยู่อย่างนี้ โดยที่ไม่ให้ออกไปเลยนี้ หลวงพ่อคิดอย่างไร” โอ้ มันถามเรานะ

แล้วเราก็ถามว่า “แล้วมันออกไป มันจะควบคุมไม่ให้มันกระทบกระเทือนกันได้อย่างไร”

เขาบอก “เขาทำของเขาได้”

แล้วเราก็สังเกตอยู่ เวลาเขาเอาไป เขาจะไปทำ เขาไปถึง..เหมือนถ้าคนเป็นงาน คนเป็นงานพอเขาเข้าไปในสังคมนี๋ สังคมไหน ถ้ามันแบบว่าแรงต่อต้านอะไรนี้ ก็ต้องลองดูก่อนว่า มันจะเข้าไปแจกได้ไหม อย่างเช่น สังคมของเราปิดกั้น เราจะมีข้อมูลของเราในทางลอบอยู่ ฉะนั้นถ้าคนเขาจะเอาข้อมูลที่ตรงข้ามมาแจกในสังคมเรา เราจะยอมไหมถ้าเป็นเรา

ในมุมมองกลับ ถ้าเป็นสังคมของเขา ข้อมูลของเขาเป็นอย่างนั้น แล้วข้อมูลของเรามันได้แย้งกัน เขาจะยอมให้เราแจกไหม พอให้แจกบ้าง คนที่ไปแจก จะเข้าไปขออนุญาตเขาก่อน ซื่อๆ เลย “เข้าไปขออนุญาตว่าจะแจกชีติเรา จะยอมอนุญาตให้แจกไหม” เขาบอก “อนุญาต” พออนุญาตเขาก็เริ่มแจก

เขาไปขออนุญาต แล้วพอแจกเข้าไปแล้ว จะมีแรงต้านไหม เขาทำได้ดินมาอย่างนี้เยอะ พอคนทำได้ดินมาอย่างนี้เยอะ เขาจะเข้าใจว่าสิ่งใดเห็นใหม่ เพราะคนเขาเข้าใจสังคม เขาเข้าใจว่า มันจะมีแรงต้านอย่างไร มันจะเป็นประโยชน์กับใคร มันจะเป็นประโยชน์กับคนที่ต้องการความ

จริง มันจะไม่ใช่ประโยชน์กับคนที่ต้องการข้อมูลเท็จ สิ่งที่เขาให้ข้อมูลเท็จ เขาไม่ต้องการให้ข้อมูลที่เป็ความจริงออกมาแฉข้อมูลของเขา เขาก็ต้องมีการปิดกั้นเป็นธรรมดา

นี่ถ้าเรารู้แบบนี้แบบนี้ เราเข้าไปในสังคม เราจะควบคุมคอนโทรลสิ่งที่เราจะแจกอออกไปในสังคมได้อย่างไร เขาทำงานแล้ว เขามีประสบการณ์แล้ว เราถึงอนุญาตให้เขาไปทำ ที่นี้คนอื่นที่มา อู๋ จะไปแจก จะไปแจก มึงซื้อบื้ออย่างนี้มึงไม่ต้องไปแจกหรอก มึงฟังของมึง อยู่กับบ้านเฉยๆ นะดิ ที่สุดเลย นี่คนซื้อบื้อก็อยากจะทำอะไรใหม่ ทุกคนจะคิดอย่างนี้ คิดว่า สิ่งนี้เป็นธรรมชาติ เป็นความดี ทำความดีแล้วจะไม่ใช่ความดีได้อย่างไร แต่คนที่ทำความดีที่เป็นความดีนี้ โคนแรงเสียดสีมา ทุกข์มาเยอะแล้ว

นี่อย่างเรา เราเป็นผู้ใหญ่ทางวุฒิภาวะนะ เราเป็นผู้ใหญ่แบบนี้ ใครจะทำอะไร เราคอยเตือน คอยเตือน เตือนเพื่ออะไร เตือนเพื่อไม่ให้พวกเอ็งเจ็บช้ำน้ำใจ เพราะเดี๋ยวเอ็งโดนกระทบขึ้นมาเนี่ย พวกเอ็งจะเจ็บช้ำน้ำใจเปล่าๆ ของดิๆ ขนาดไหนก็แล้วแต่ เราเข้าใจใหม่ ของเรามีดีขนาดไหน แต่ออกไปแล้ว ถ้าสังคมเขาไม่เข้าใจ เขาไม่เข้าใจว่าของดี เขาไม่รับหรอก แล้วพอเขาไม่รับแล้วนี่ เราเสียหรือเขาเสีย แล้วเราจะไปทุกข์อะไร ถ้าเราไม่ทุกข์ซะอย่างมันก็จะบัพใหม่

นี่เพียงแต่ถ้าของเรา ถ้าเป็นประโยชน์ เราจะทำอย่างไร แล้วถึงเวลาอย่างไร แล้วเราค่อยๆ ลงไป คือทำงาน ประสาเราว่าต้องทำงานเป็นอย่างนั้นแหละ ถ้าทำงานไม่เป็นยิ่งทำยิ่งเสีย ฉะนั้นใครมาก็..ทำไมต้องแจก ถ้าบอกอนุญาตนะ อินเทอร์เน็ตขึ้นเป็นแพเลย ใครๆ ก็แจก ไม่มีคนรับ มีแต่คนแจกนะ บอกไม่ได้ ไม่ให้ ไม่ให้ มันไม่เป็นประโยชน์เห็นไหม

เมื่อวานมาเยอะ แล้วก็มาอีกเจ้าอย่างที่ว่าไปปฏิบัติแต่ละที่ แต่ละที่นี้ แล้วเขาบอก เขาก็พูดโทรอยู่ แต่พูดโทรแล้วมันทำได้ยาก มันคอยแฉลบ เขาเลยไปหาที่ง่ายๆ ไง แล้วผลที่ตอบมาคือสติ เริ่มเบลอลแล้ว แล้วพ่อแม่เขาพามาเลย พ่อแม่เขากลัวเสีย แล้วเราบอกให้กำหนดพูดโทรขึ้นมา เขาบอกพูดโทรแล้วมันทำได้ยาก

เราก็พูดทำนองนี้ ที่พูดบ่อยๆ ว่าของจริงมันยาก การปฏิบัติไม่ง่ายหรอก ถ้าการปฏิบัติง่ายนะ โลกนี้พระอรหันต์เต็มโลกเลย เพราะใครๆ ก็อยากปฏิบัติ ใครอยากปฏิบัติทั้งนั้นนะ ถ้าปฏิบัติง่ายนะ โอ้โฮพวกนี้ปฏิบัติสำเร็จหมดแล้ว มันไม่ง่ายหรอก การปฏิบัติง่ายไม่มีหรอก แต่เขาไปบอกกันง่ายๆ แล้วเราอยากง่ายกัน ใจ

พออยากง่าย มันก็เหมือนเจ็บไข้ได้ป่วย ถ้าเราเจ็บไข้ได้ป่วยบ๊อบเราก็อยากให้คนรักษา เพราะเราอยากง่าย พอเขาพูดว่าง่าย แล้วทางนี้ทางไป ง่ายจริงๆ นะ ปฏิเสธไปให้มันลืมๆ ไป แล้วก็ว่างๆ อย่างนั้น ง่ายโดยที่ไม่มีอะไรเป็นแก่นสาร พยายามปฏิเสธให้ได้ เหมือนสัญญาเลย

“ไม่ใช่”

“ไม่ใช่คืออะไร”

“ไม่ใช่คือไม่ใช่”

“แล้วไม่ใช่”

“ก็ไม่ใช่ ไม่ใช่ ไม่ใช่ไปเรื่อย ไม่ใช่คือไม่ใช่”

“แล้วในไม่ใช่”

“ในไม่ใช่คือไม่ใช่” อ้าว! แล้วไปไหน ทางวิทยาศาสตร์เห็นเขาว่า ปัจจุบันนี้ลัทธิที่ปฏิเสธอะไร เขาว่าทางวิชาการเขาชื่นชมกันมาก

แต่พระพุทธเจ้าบอกนะ ในศาสนาเห็นใหม่ ในเดิรถีย์ ในนิครนถ์ ในสัญญาชัย ในอะไรเนี่ย ศาสนาต่างๆ ในสมัยพุทธกาล ศาสนาที่โง่งที่สุดก็คือสัญญาชัย นี่พระพุทธเจ้าพูดเองในพระไตรปิฎก ที่โง่งที่สุด ศาสนาที่โง่งที่สุด แล้วพวกเราก็อ้างๆ ว่างๆ ปฏิบัติโง่งที่สุดโง่ง ว่างๆ ทำไม่ถึงว่าง นั่งผ่านกระบวนการอย่างไรแล้วจิตมันถึงว่าง ไม่ใช่อยู่ดีๆ มันก็ว่าง มันว่างมาจากไหน อ้าว! ว่างก็มาจากว่าง แล้วไอ้ว่าง ไอ้ว่างก็มาจากว่าง แล้วมึงว่างไหนวะ งงอยู่

แต่พวกเราก็อ้างว่างนะ เราจะปล่อยวางได้เราต้องมีสติ เราต้องผ่านการกระทำ แล้วมันว่าง มันรู้เพราะอะไร เพราะเราเป็นคนทำ เราเป็นคนขึ้นรูป เราเป็นคนจัดการ แล้วมันเสร็จแล้วทำไมเราจะไม่รู้ แต่คนที่ไม่ทำอะไรเลยนี่ ว่างๆ ว่างก็ไม่ได้ทำอะไรเลย ว่างๆ ว่างๆ ไม่มีอะไรเลย ว่างๆ ไม่มีสติ ไม่มีจิต ไม่มีอะไรเลย มิจจาสมาธิ มิจจาสมาธิคือจับต้องไม่ได้ ไม่มีสิ่งใดจะเริ่มต้น ไม่มีสิ่งใดควรไป

ศีล สมาธิ ปัญญา สมาธิ-ปัญญา ไม่เอาสมาธิเป็นฐาน ปัญญาจะเกิดตรงไหน ปัญญาก็เกิดในคอมพิวเตอร์ไง แล้วปัญญามึงไม่รู้ สมาธิตัวฐาน กรรมฐาน ฐานที่ตั้ง แล้วสมาธิมึงอยู่ไหน

โธ! หลวงปู่เจี๊ยะพูดบ่อย “เฮ้ย! เขาเอาจิตภาวนานะมึง จิต จิตภาวนา จิตคือสมาธิไง สมาธิสงบแล้วคือตัวจิต เขาเอาจิตภาวนา เอาจิตทำนะ เอาจิต เอาตัวการกระทำ

แล้วมึงไม่มี ว่างๆ ว่างๆ มึงไม่มีจิต ปฏิเสธตัวเองจนไม่มีอะไรเลย มันถึงสบายใจ ของมี อยู่นะ เกล็ดมันชนะไม่ให้มันมี แล้วมีไหม มี แต่มันไม่รู้ มีโดยที่ไม่รู้ มีโดยที่ไม่เห็น ว่างๆ ว่างๆ ไม่มีได้อย่างไร ไม่มีทำไมมึงหายใจอยู่ ไม่มีทำไมมึงเคลื่อนไหวอยู่ นั่นนะมีนะ แต่มันบอกว่า ว่างๆ ว่างๆ ใจของมีอยู่ มันไม่เห็น มันไม่รู้

แต่ถ้าเป็นสมาธินะ เอ๊ะ เอ๊ะ เอ๊ะ ของมันมีอยู่ใช่ไหม สิ่งที่มีอยู่แล้วมันว่างโดยตัวมันเองใช่ไหม แล้วถ้ามันทำได้แบบนี้ แล้วมันยากไหม “ยาก” ยากเพราะอะไร

ธรรมชาติคือการเอาชนะตนเอง ชนะความฟุ้งซ่าน ชนะความคิดจิตมันก็เป็นหนึ่ง พอจิตเป็นหนึ่ง สถานที่ตรงนั้นคือสถานที่ อวิชชามันอยู่ที่นั่น แล้วใช้ปัญญาใคร่ครวญมัน จนมันถอนอุปาทาน ถอนสิ่งที่ปกคลุมอยู่ในใจ ถ้าถอนสิ่งที่ปกคลุม ปัญญามันอยู่ตรงนั้น พอถอนสิ่งที่ปกคลุม ดูลิ หนามตำเท้าแล้วบ่งหนามออก เราจะรู้สึกเจ็บแปร๊บๆ ในนั้นมันจะไม่มีไข้ไหม

เราถึงกล้าพูดนะ ไอ้ที่เป็นพระอรหันต์ ไอ้ที่เป็นพระโสดาบัน สกิทาคา อนาคา ที่ในสังคมนี้นะ มันจะรู้ตัวมันเองตลอดเวลาว่ามันไม่ใช่ เพราะมันจะมีหนามปักอยู่ที่ใจมัน มันจะแปร๊บ แปร๊บ อยู่ที่ใจมัน แต่มันแกล้งโง่ แกล้งไม่เห็น แต่มันมี คนที่ปฏิบัติ คนที่เป็น จะรู้! จะว่างขนาดไหนนะ มันก็ เอ๊ะ! ตรงนี้ใช้ไม่ได้ เอ๊ะ! อืม นั่นนะ นั่นละหนามปักเสียบอยู่ เวลามันเทศน์ เวลาไปถามปัญหาสิ มันคิด เอ๊ะ! เพราะมันไม่รอบใจ เอ๊ะ! นั่นละ นั่นละ นั่นละ อวิชชา!

แต่ถ้าเป็นความจริงนะ หมุนรอบเลย หมุนได้รอบ ไม่มีเอ๊ะ! แล้วมันเป็นจริง มันว่างๆ ว่าง ปฏิเสธ พอว่างปฏิเสธ มันมีตัวตน ตัวคนที่มันเอ๊ะ! ตัวคนมัน มันข้อมูลโดยลึกอยู่ที่นั่น พูดอะไรออกไป ไอ้ตัวนี้มันสงสัย จะพูดข้อมูลอะไรออกไป ตัวนี้สงสัย มันยังสงสัย คือเราพูดแบบไม่ร้อยเปอร์เซ็นต์ใจ เราพูดไปไม่ได้หมดใจ เรามีบางอย่างที่มันคาใจเราอยู่

แต่ถ้ามันเป็นความจริงนะ มันไม่มีสิ่งใดคาใจ มันไปได้หมดเลย ไม่มีเอ๊ะ! เลย มันไปได้เต็มที่แล้วถ้ามันคิดแย้งกลับมา ก็แย้งไม่ได้ ฉะนั้นสิ่งที่เขาพูดกันอยู่ ที่เขาแสดงตัวกันอยู่นะ เรา มันใจมากเลยว่า คนที่ทำเขารู้ตัวตลอด เขารู้ตัวเขาอยู่ ว่าเขาทำอะไรกันอยู่ แต่เขาก็ทำ ประสาเรา

นี่มันไม่เชื่อสัตย์กับตนเองไง ถ้าเชื่อสัตย์กับตนเองนะ มีเท่าไรก็เท่านั้นแหละ เรารู้แค่นั้น เราพูดได้แค่นั้น เราก็ต้องมีแค่นั้น ถ้ามันเชื่อสัตย์กับตัวเองนะ

พอปฏิบัติแล้ว อย่างพวกเรา อย่างโยมนี่ปฏิบัติ ในกัณฐ์ของใจ โยมสงสัยทุกคนว่าจะศึกษาขนาดไหน เราพูดอย่างนี้ พูดตอนนี้นะ แบบว่ามันเคลียร์นะในหัวใจ มันจะโล่งๆ อยู่ แต่พอเดี๋ยวลงไปนั่งรดแล้ว พอนึกไปสิ อู๋ มันจะมีข้อโต้แย้งเยอะมากเลย เอ๊ะ! ทำไมท่านพูดอย่างนั้น เอ๊ะ! ท่านพูดอย่างนั้น ท่านคงจะลืมคำพูดอีกคำหนึ่ง ไอ้คำที่ดีกว่านี้ท่านยังไม่ได้พูด มันคงจะดีกว่านั้น มันว่าเรารู้ได้ลึกกว่าด้วย

นี่การฟังธรรม นี่การฟังธรรม มันย้อนอยู่ที่เรา ถ้าเรามีพื้นฐาน จิตเรามีพื้นฐานอยู่แล้ว พอมันฟัง มันบึ้ง! เห็นไหม หลวงตาท่านพูด หลวงปู่มั่นเทศน์นิพพานเอี่ยมได้เลยนะ มันมีคนบอกแผนที่ใจ มีคนบอกโครงสร้างใจ แล้วเราสามารถจับได้เลย สามารถจับได้ จับได้ของใคร จับได้ของอาจารย์ที่เทศน์ เพราะท่านเทศน์ขึ้นมาเป็นโครงสร้างเลย เวลาเทศน์นะตั้งแต่ปุณฺณ กัลยาณ ปุณฺณ โสคาปัตติมรรค โสคาปัตติผล สกิทาคามรรค สกิทาคาผล ฟุ้งขึ้นไปเลย

นี่พอมันฟุ้งขึ้นไปอย่างนั้นปั๊บ มันก็เหมือนกับเราเดินตามได้ แต่นั่งร้านเรายังไม่มี พอเทศน์จบปั๊บ โครงสร้างนั้นหายเกลี้ยงเลย มีด นี่ถ้าจิตเราดี จิตเรามีพื้นฐาน พอท่านเทศน์ปั๊บ สร้างโครงสร้าง จิตเราดีอยู่แล้ว เราก็สร้างโครงสร้างทัน อย่างนี้เวลาเทศน์ไปเห็นไหม ถ้าเป็นโสคาบันแล้ว พอเทศน์มันเข้าใจหมด แล้วคนที่ เป็นโสคาบันต้องการสกิทา พอถึงโสคาบันเห็นไหม พูดถึงมรรค มรรคญาณขั้นแรก พอมันขาด กายเป็นกาย จิตเป็นจิต ทุกข์เป็นทุกข์ แล้วดำเนินการต่อไป

พอดำเนินการต่อไป ไอ้คนที่จากโสคาบันถึงวาระของกุแล้ว เพราะไอ้การดำเนินการต่อไปนี่ไม่รู้ แต่ท่านอาจารย์ท่านพยายามจะพูดโครงสร้างให้เราฟังแล้ว พอท่านจะพูดโครงสร้างให้เราฟังปั๊บ เราจะทำอย่างไร ถ้าจิตมันทันนะ เพราะท่านจะเทศน์ ๒ วัน ๓ วัน เทศน์ทีเทศน์บ่อย ครูบาอาจารย์ท่านจะเทศน์บ่อย แล้วท่านสร้างโครงสร้างปั๊บเนี่ย จิตเราจะสร้างโครงสร้างทันไหม ถ้าสร้างทัน มันบึ้ง! บึ้ง! บึ้ง! พอบึ้ง! มันเข้าใจนะ มันเหมือนกับเราสร้างโครงสร้างได้แล้ว

สร้างโครงสร้างได้แล้ว มันยังไม่ถึงที่สุด ถ้าถึงที่สุดปั๊บ เราจะสร้างโครงสร้างจนโครงสร้างนั้นสมบูรณ์เห็นไหม จากโสคาบันก็เป็นสกิทาคา สกิทาคาแล้วก็อนาคา อนาคาก็ถึง

ที่สุด แล้วพอถึงที่สุดแล้ว เราฟังเทศน์หลวงตาบ่อย ถ้าหลวงตาเวลาท่านเทศน์ ไปฟังเทศน์เก่าๆ สิ ท่านเทศน์จบ หลวงปู่ลีท่านนั่งอยู่ด้วย

“ท่านลีเป็นอย่างนั้นเนาะ” เพราะอะไร เพราะพระอรหันต์กับพระอรหันต์นั่งอยู่ด้วยกัน องค์หนึ่ง คือ พระอรหันต์เทศน์ อีกองค์หนึ่งพระอรหันต์นั่งฟัง มันทันกัน

ไปคูลี ถ้าหลวงปู่ลีนั่งอยู่ด้วย ไปฟังเทศน์เก่าๆ ถ้าหลวงปู่ลีนั่งอยู่ด้วยนะ “ลีเนาะ” นั่นคือ พยานไง เราฟังเทศน์นะ ฟังแล้ว แหม มัน.. โครงสร้างท่านสร้างขึ้นมาเนาะ เวลาเทศน์ท่านพูดถึง เริ่มพื้นฐานเลย แล้วก็ขึ้นไปเลย โสคาปัตติมรรค เนี่ยโครงสร้างของเรา โสคาปัตติผลคือจบ กระบวนการของมัน สกิทาคามรรค โครงสร้าง สกิทาคาผล อนาคามรรค อนาคาผล แล้วเทศน์ไปเลย แล้วมันไปแล้วนี่อย่างที่ว่า ใครจะได้แย้งล่ะ ให้โต้แย้งมา ใครโต้แย้ง

นี่ไม่ได้แย้ง พอไม่ได้แย้งนะ อย่างเช่น หลวงตาท่านพูด หลวงปู่มันใช่ไหม พอเทศน์ไปแล้วลูกศิษย์ก็สร้างโครงสร้างตาม นี่พอสร้างโครงสร้างไม่เสร็จไง สร้างโครงสร้างไม่ได้บ๊ีบเนี่ย เวลาไปสร้งน้ำหรือไปนวดเส้น ใอันนี้อย่างไร ใอันนี้อย่างไร หลวงปู่มันท่านพูด เอ๊ะ ยังมีคนตามอยู่นะ ใอันนั้นคือคุณประโยชน์ คุณประโยชน์คือเราอธิบายธรรมะ แล้วมีผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ มีผู้ที่ปฏิบัติตามแต่ยังสงสัยอยู่มาถาม ครูบาอาจารย์ท่านจะซึ่งใจ ท่านจะพอใจมาก คือไม่เทศน์เสียเปล่าไง เทศน์แล้วมีผู้เอาจริงเอาจัง มีผู้ประพฤติปฏิบัติ มีผู้ที่พยายามแสวงหาอยู่

เวลาเทศน์จบแล้วก็หายกันไปเลย เหมือนกับท่านปฏิบัติ ท่านจะพูดเลย ถ้ามีใครปฏิบัติอยู่ หลวงปู่มันท่านจะถามเลย จิตเป็นอย่างไร จิตเป็นอย่างไร แต่อย่างเรานี้ภาวนาไม่เป็นเลย ท่านก็ไม่อยากถาม เพราะท่านถามแล้ว เราจะเครียดไง พอถามบ๊ีบ อย่างเราทำไม่ได้ แล้วท่านถาม เราจะเอาอะไรตอบ มันก็เหมือนกับว่า ขับ ผลักไส เหมือนเราไม่มี แล้วจะให้เรามีออกมา ถ้าองค์ไหนปฏิบัติแล้วไม่เป็นเช่นนั้น ท่านก็จะแบบว่าให้อยู่สร้างบารมี ถ้ามีความจริงจังก็สร้างขึ้นมา

แต่ถ้าองค์ไหนเป็นนะ หลวงตาท่านบอก ไม่ค่อยถาม นั่งร้านนี้ มิ่งดีด้นนั้นหรือยัง มิ่งได้ปูพื้นหรือยัง มิ่งได้ต่อเติมขึ้นไปหรือยัง คอยถามเลยละ อ้าว! ถ้าเราดี ดีแล้ว ถ้าเราไม่ได้ดี ดีอย่างไร ดีตรงไหนไม่รู้ เออ ท่านก็ซัดเอา ซัดเอา เราก็หาขึ้นมาดีสิ หาขึ้นมาทำให้ได้

นี่ไงที่ว่าธรรมะบอก อย่าให้เชื่อตัวบุคคล ให้เชื่อธรรมะ ให้เชื่อธรรมะ นี่ธรรมะมันอยู่ในใจของครูบาอาจารย์เรา นี้อยู่ในใจของครูบาอาจารย์เราเห็นไหม มันถึงเป็นความจริง ความจริงนี้

มันถึงเห็นขั้นตอนของการกระทำ มันเป็นไปได้หมด ชรรษะนี่ของจริง แล้วมีจริงๆ ถ้าไม่มีจริงจะพูดได้อย่างไร

บันไดสี่ขั้น ขั้นหนึ่ง ขั้นสอง ขั้นสาม ขั้นสี่ ขั้นหนึ่งทำอย่างไร แล้วก้าวเดินขึ้นไปอย่างไร ขั้นสองอย่างไร ขั้นสามอย่างไร ขั้นสี่อย่างไร แล้วพอสิ้นกระบวนการแล้ว บันไดสี่ขั้นนั้นรู้ทั้งหมดเลย ถ้ามีอยู่ไม่ใช่ ถ้ามีบันไดอยู่ บันไดมันเป็นวัตถุ

แต่ตอนก้าวเดินไปเห็นใหม่ ก้าวเดินจิตเป็นผู้รู้เห็นใหม่ นี่จิต อาสเวหิ จิตตานิ วิมุจจิตฺติ เกิดญาณทัสนะ เกิดยถา ภูตัง รู้จริง เกิดญาณทัสนะเห็นใหม่ จิตมันปล่อยเข้ามา ตัวจิตมันปล่อยเข้ามา จิตเดิมแต่นี้ปล่อยไป จนถึงที่สุดแล้ว พอถึงที่สุดแล้วปีนี้ อรหัตมรรค อรหัตผล ยังไม่ถึงที่สุด มรรค ๔ ผล ๔ อรหัตมรรค อรหัตผล นิพพาน ๑

อรหัตมรรค อรหัตผล ประกอบบันไดขั้นที่สี่ สิ้นสุดกระบวนการการประกอบบันไดแล้ว มรรค ๔ ผล ๔ นิพพาน ๑ บันไดสี่ขั้น เราอาศัยบันไดสี่ขั้นนี้ก้าวขึ้นมา สุดท้ายแล้วบันไดนี้โดนทำลายหมดเลย เราสร้างนั่งร้านขึ้นไปสร้างตึก สร้างตึกเสร็จ นั่งร้านนั้นทำลายหมด ไม่มีตึก หลังไหนมีนั่งร้านอยู่นั้นตลอดเวลา แต่ขณะที่สร้างอยู่ต้องมีนั่งร้านขึ้นไป พอสร้างตึกนั้นเสร็จแล้ว นั่งร้านนั้นเขาจะรื้อทิ้งหมด ไม่เอานั่งร้านนั้นไว้กับตึกหลังนั้น

มันจะไปใหญ่ มีอะไรอีกใหม่ ไม่เอา จบแล้ว เนาะ เอวัง